

50 năm trước, 50 năm sau.

Trưa nay. một người bạn tù một thời ở Chi Lăng gọi thăm tôi từ tiểu bang xa. Dùng dằng có nên bắt hay không, bởi lẽ dạo này mỗi lần nói chuyện là mỗi lần hụt hơi, mệt lả, và thở hổn hển. Triệu chứng gì đây. Nhưng không sao. Bạn này là bạn quý. Bạn lính. Bạn văn. Và bạn tù. Bắt lên. Bạn chúc mừng là tôi vừa có thêm một đứa con : **THT- tuyển thơ toàn tập**. Rồi hai đứa nhắc đến những ngày ở Cần Thơ, với lần ra mắt sách "Một nơi nào để nhớ" . Không khí văn nghệ tấp nập đầy chân tình. Tác giả cũng như người tham dự đều là bạn cả. Vui ơi là vui. Bạn cho hay anh em ở đây sẽ có cuộc họp mặt thân hữu để chia vui cùng tôi vào cuối tuần này. Nửa thế kỷ trôi qua, bao nhiêu thăng trầm của lịch sử, của đất nước, và của cá nhân, bầm dập đến ngất ngư. Bây giờ thấm thoát mỗi người đã chờ ở bến đợi con đò Nại Hà,, Nhưng có một thứ là bất diệt. Văn chương. Nửa thế kỷ trước là *Một Nơi Nào Để Nhớ*, khi tóc còn xanh, bây giờ là *Tuyển thơ toàn tập*, lúc tóc đã bạc phếu. Thời gian 50 năm quá dài, lịch sử quá bầm dập, nhưng văn chương vẫn vậy. Vẫn một dòng trôi chảy. Như các bạn tôi lúc này. Xe tình hôm nay và hôm qua vẫn từ trai tim rung động mà ! Bạn nhắc lại một chuyện cũ mà kẻ này không nhớ.

Đó là vào năm 1975, tại trung tâm huấn luyện Chi Lăng, vào thời gian đầu chưa ra lao động. Có một bạn tù tên Lập tìm đâu ra một quả đạn pháo 105 ly trong trại. Tưởng là đạn thúi, bèn tháo vỡ ra để lấy nhôm, làm lược, làm ống điếu tặng thân nhân ở nhà... Nhưng không ngờ đạn phát nổ, khiến xác Lập banh. Bạn tôi nằm cạnh đó, cũng bị hất tung, mặt mày đỏ lôm. Ai cũng nghĩ là bạn trọng thương hay chết. Nhưng không ai dám chạy đến tiếp cứu . Trái lại nằm ép dưới nền. Bạn nhắc: "Vâng chỉ có anh, tôi không bao giờ quên. Anh lao đến, ôm tôi. Tôi còn nhớ là anh lau vừa chùi mặt mày tôi vừa cho cả phòng biết là màu đỏ không phải do máu mà do từ lọ thuốc đỏ bị bể vỡ vì sức nổ !

Người bạn ghen lời. Tôi thì cố nhớ, Nhưng tôi không thể nhớ cái hành động "dũng cảm " như vậy.

Bạn tôi là Lê Hoàng Viện. Làm Thơ. Là Lê Cần Thơ khi viết văn. Nên lên tên tuổi để chứng tỏ tôi không nói dối. Khi người đời vẫn coi nhà văn là kẻ hay nói dối, phóng đại chuyện...

Khi giúp người đâu phải mong người ấy nhớ.

Nhưng bạn tôi không hề quên. Cũng như tôi bây giờ, không thể quên các bạn ở phương ấy

Tiếc rằng, buổi họp mặt, tôi không về tham dự được. Nên mượn đoạn văn tản mạn này như một niềm cảm tạ chân thành của tôi. Cám ơn quý bạn.